174

«Μετανοήσατε, οἱ πεπλανημένοι, ἐπιστρέψετε τῇ καρδίᾳ».
(*Ἡσαΐας 46,8*)

«Εὐέλπιδας ἐποίησας τοὺς υἱούς Σου, ὅτι δίδως ἐπὶ ἁμαρτήμασι μετάνοιαν».
(*Σοφ. Σολομ. 12,19*)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 7 (94)

"ΒΟΣΚΕΙΝ ΧΟΙΡΟΥΣ„

Δύσκολη, τυραννική, μαύρη ἐφαίνετο εἰς τὸν «ἄσωτον υἱὸν» ἡ ζωή του μέσα στὸ ἀρχοντικὸ πλουσιόσπιτο τοῦ πατέρα του. Περιορισμοὶ μεγάλοι, προλήψεις ἀνόητες, δεσμευτικὲς ἀπαγορεύσεις, μὴ κάμῃς τοῦτο, μὴ κάμῃς ἐκεῖνο!.. Ὁ νέος αὐτὸς ἐφανταζόταν τὸν ἑαυτόν του σκλάβο, δυστυχισμένο, ὑποχρεωμένο νὰ μένῃ πνιγμένος σὲ μιὰ τέτοια ἀτμόσφαιρα, ἐνῷ ἐκεῖ πέρα, μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς αὐστηρῆς ἠθικῆς καὶ τῆς κανονισμένης ζωῆς, τὸν ἐκαλοῦσε ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία, ἡ ζωὴ ἡ γεμάτη θέλγητρα... ὅλα τὰ καλὰ τέλος πάντων, ποὺ ἐνόμιζε πὼς τὸν ἐπερίμεναν, μόλις θ' ἀποφάσιζε νὰ πετάξῃ τὰ δεσμὰ τῆς πατρικῆς του ἐπιβλέψεως...

Καὶ τὰ πέταξε! Ἐλεύθερος, γελαστός, χαρούμενος, ἔτρεχε ὁ νεανίας, ἔτρεχε γεμᾶτος ὄνειρα καὶ προσδοκίες, ἔτρεχε πρὸς τὴ χαρούμενη ζωή, καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἐμπόδιο, ἔφθασε πιὰ... στὸ κοπάδι τῶν χοίρων ποὺ τὸν περίμενε...

«Βόσκειν χοίρους!» Πόσοι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀσώτους υἱούς, πόσοι ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἐλεεινοὶ καὶ ἀξιοδάκρυτοι κοίτονται τώρα κατάχαμα ἄρρωστοι, ἢ γυρίζουν τρελλοί, δὲν θὰ ἦσαν εὐχαριστημένοι καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἂν εἶχαν; Χοιροβοσκός... πόσοι ἀπὸ τὰ σημερινὰ θύματα τοῦ ἐκφυλισμοῦ δὲν εὑρίσκονται σὲ χειρότερη ἀκόμη θέσι!.. Ἐφθάσαμεν, σήμερον, εἰς αὐτὸ τὸ κατάντημα, ὥστε διὰ τοὺς ἀσώτους υἱοὺς τῆς ἐποχῆς μας, ἀκόμη καὶ τοῦ χοιροβοσκοῦ ἡ θέσις νὰ εἶναι ὑποφερτότερη ἀπὸ τὴν ἐλεεινὴ καὶ ἀξιοθρήνητη κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ὡδήγησεν ἡ ἐλευθερία των...

Ἄσωτοι υἱοί! Πόσον σύνηθες φαινόμενον τώρα διὰ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν! Ἔγινε σχεδὸν τῆς μόδας. Μὰ δὲν βλέπετε, τὶ γίνεται γύρω μας; Εἶναι τῆς μόδας τὸ «ξεπέταγμα»· εἶναι κατόπιν τῆς μόδας τὰ διάφορα δηλητήρια, εἶναι τῆς μόδας κάποτε καί... αἱ αὐτοκτονίαι! Ἢ μήπως, αἱ ἐφημερίδες μας, μᾶς τὰ παρουσιάζουν αὐτὰ σπάνια σήμερον;

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τί; Πῶς κατεστράφη αὐτὴ ἡ οἰκογένεια; Πῶς κατήντησεν αὐτὸς ὁ νέος ἐλεεινὸ καὶ ἀξιοδάκρυτο

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. Δ΄.

Τῆς σωτηρίας εὔθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αἰσχραῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαι με πάσης ἀκαθαρσίας.

ναυάγιον; Ὄχι βέβαια ἀπὸ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου! Ὅσο ὁ ἄνθρωπος εἶναι μέσα στὴν ζεστασιὰ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς δὲν φοβᾶται τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἀλλά, ἅμα ἀρχίση νὰ περιφρονῆ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἅμα ἡ ἁμαρτωλή του διάθεσις, οἱ ἁμαρτωλοί του σύμβουλοι τοῦ χαλάσουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, ὥστε τὴν πατρικὴν στοργὴν νὰ τὴν βλέπη ὡς τυραννία, τὸν ἅγιον δεσμὸν τῆς οἰκογενείας νὰ τὸν θεωρῆ ἀνοησία, τὶς ἐντολὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ τὶς ἐδοκίμασε ἡ πεῖρα αἰώνων, νὰ τὶς θεωρῆ σὰν κάτι ποὺ αὐτὸς σὲ μιὰ στιγμὴ μπορεῖ νὰ τὸ πετάξη, γιὰ νὰ δοκιμάση καὶ τὸν γκρεμνὸ τῆς καταστοφῆς σὰν τὸν παράδεισο τῆς εὐτυχίας... Ὦ! τότε, ἀργὰ ἢ γρήγορα... θὰ καταλάβη πῶς, ὑπάρχουν μερικὲς ἀλήθειες, στὸν κόσμον αὐτόν, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς περιφρονῆ, χωρὶς τιμωρία...

Σὺ ποὺ τεντώνεις τὸ αὐτὶ στὰ πλάνα λόγια τῆς ἁμαρτίας—σὺ ποὺ κορροϊδεύεις τὸν ἑαυτόν σου, λέγοντας «ἐλευθερία» ὅ,τι κατώτερο καὶ θανατηφόρο ὑπάρχει... Πρόσεξε... Εὔκολα μπορεῖς νὰ περιφρονήσης καὶ νὰ πετάξης τὸ Εὐαγγέλιο.. εὔκολα μπορεῖς σὰν τρελλὸς νὰ ζήσης τὴ ζωή, ποὺ δὲν ξέρει προφύλαξι ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ δὲν ἔχει στερεὸ στήριγμα πάνω στὴ βάσι τοῦ Εὐαγγελίου... Ἀλλὰ κατόπιν... ὅταν θὰ ἔλθη ὁ καιρὸς νὰ μιλήση ἡ σκληρή, ἡ ἀδυσώπητη ζωή... Εἶναι, δυστυχῶς, τόσοι οἱ «ἄσωτοι» υἱοὶ σήμερον, ὥστε δὲν ὑπάρχουν πειὰ οὔτε χοῖροι γιὰ νὰ τοὺς χορτάσουν μὲ τὰ ξυλοκέρατά των...Ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπάρξουν, ἆρά γε, μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, ποὺ θὰ αἰσθανθοῦν τὸ κατάντημά των;

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Κοντάκιον. Ἦχος Γ'.

Τῆς πατρώας δόξης Σου ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὅν μοι παρέδωκας, πλοῦτον. Ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν κραυγάζω: Ἥμαρτον ἐνώπιόν Σου, Πάτερ οἰκτίρμον· δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων Σου.

ΠΡΟΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς ὑπενθυμίζει τώρα τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς καὶ μᾶς ὁδηγεῖ μὲ τὴν παιδαγωγικωτέραν μέθοδον εἰς τὸ στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, διὰ τῶν ὁποίων καλούμεθα νὰ θανατώσωμεν «τὸν παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον», διὰ νὰ ἀναστῶμεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνωμεν ἄξιοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Μᾶς ἔδειξε λοιπὸν τὴν περασμένην Κυριακήν, μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, πόσον ἀπαραίτητον εἶναι τὸ νὰ γνωρίσωμεν καλὰ τὸν ἑαυτόν μας καὶ μὲ πόσην εἰλικρίνειαν πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωμεν τὴν ἀναξιότητά μας, χωρὶς ποτὲ νὰ παρασυρώμεθα, οὔτε ἀπὸ τὴν καλὴν ἐντύπωσιν, ποὺ ἀπατηλὰ προξενοῦμεν εἰς τοὺς ἄλλους, οὔτε ἀπὸ τὴν ἰδέαν πὼς ἠμποροῦν τὰ καλά μας ἔργα—μόνον αὐτὰ— νὰ μᾶς δικαιώσουν, ἂν δὲν παρακολουθοῦνται καὶ ἀπὸ τὴν καλὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν, τὴν πραγματικὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ποὺ εἶναι τὸ ἀπαραίτητον «ἅλας» διὰ κάθε θυσίαν, διὰ νὰ τὴν κάμη εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Σήμερον, μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἀσώτου, μᾶς ὑποδικνύει καὶ τὸ ἀναπόφευκτον τέλος ὅλων ἐκείνων, ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν τὴν ζωήν των, χωρὶς πνευματικὴν καθοδήγησιν, μακρὰν — ὅπως νομίζουν — ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἰδέαν πὼς εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἀπολαύσουν τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν (τῆς Ἀπόκρεω) θὰ μᾶς ὑπενθυμίση τὸ φοβερὸν Κριτήριον τῆς ἐσχάτης ἡμέρας ἡ θαυμασία τοῦ Κυρίου παραβολή, θὰ ἔλθη ἔπειτα ἡ «Τυρινὴ» ἑβδομάς, διὰ νὰ μᾶς εἰσαγάγη, μὲ τὰ ὑπέροχα ἄσματα καὶ τὰ ἁγιαγραφικά της ἀναγνώσματα, εἰς τὴν ἐξοικείωσιν πρὸς τὰ μέσα τῆς ἀσκήσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία θὰ προσπαθήση καὶ ἐφέτος νὰ μᾶς ἐλαφρώση ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήση εἰς τὴν μετὰ τοῦ οὐρανίου Πατρὸς ἐπικοινωνίαν. Ἐ γ κ ρ ά τ ε ι α, π ρ ο σ ε υ χ ὴ καὶ ἐ λ ε η μ ο σ ύ ν η θὰ εἶναι τὰ κεντρικὰ σημεῖα, περὶ τὰ ὁποῖα θὰ στραφῆ καὶ πάλιν ἡ προσοχή μας, τὴν ὁποίαν θὰ ἐνισχύσουν τὰ ἀπαράμιλλα εἰς ποίησιν καὶ μουσικότητα πνευματικά μας θούρια καὶ τῆς

Τῇ Μεγάλῃ Δευτέρᾳ ἑσπέρας

Εἰς τοὺς Αἴνους Ἦχος α' Πα

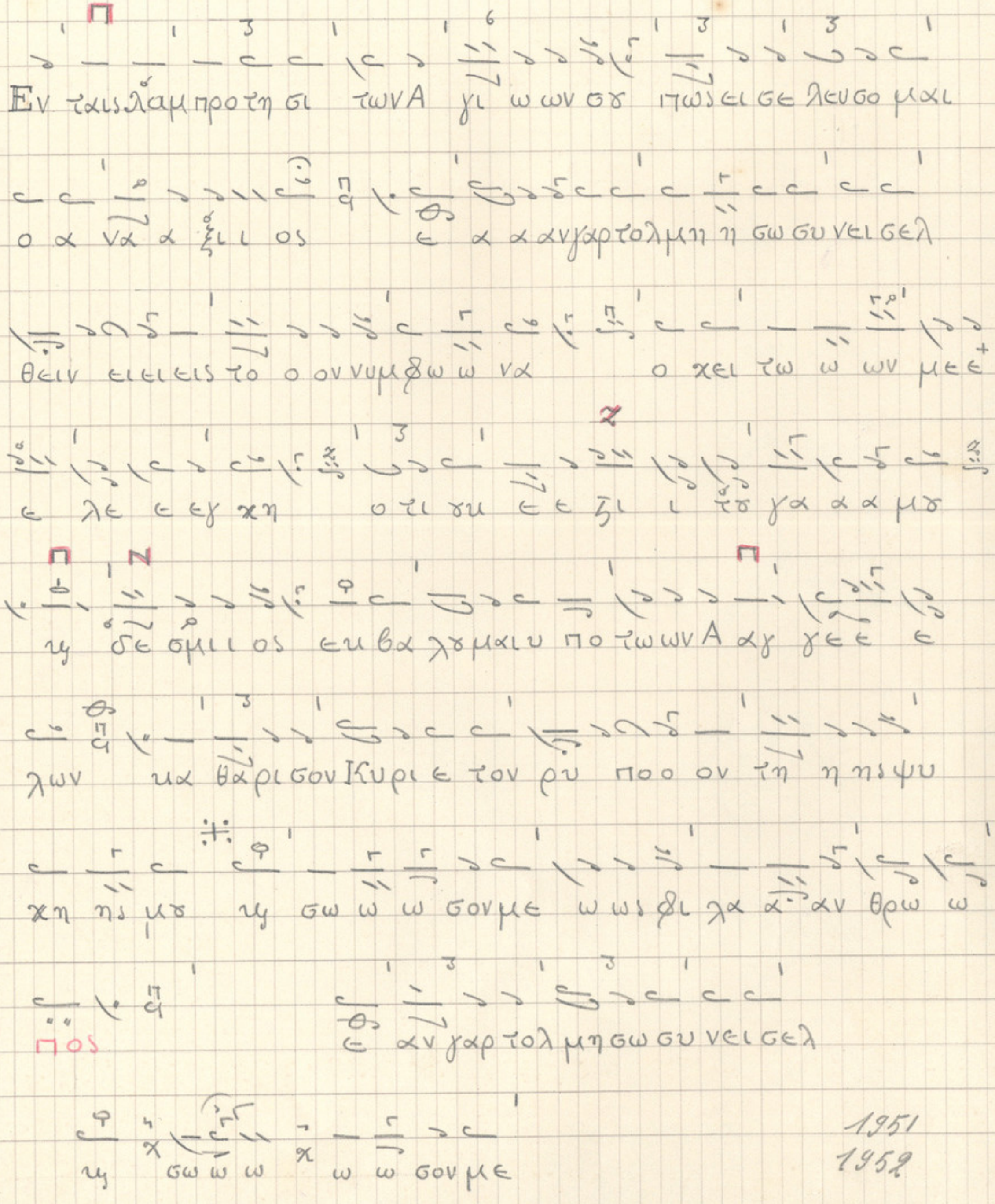

1951
1952

Dº

Dº

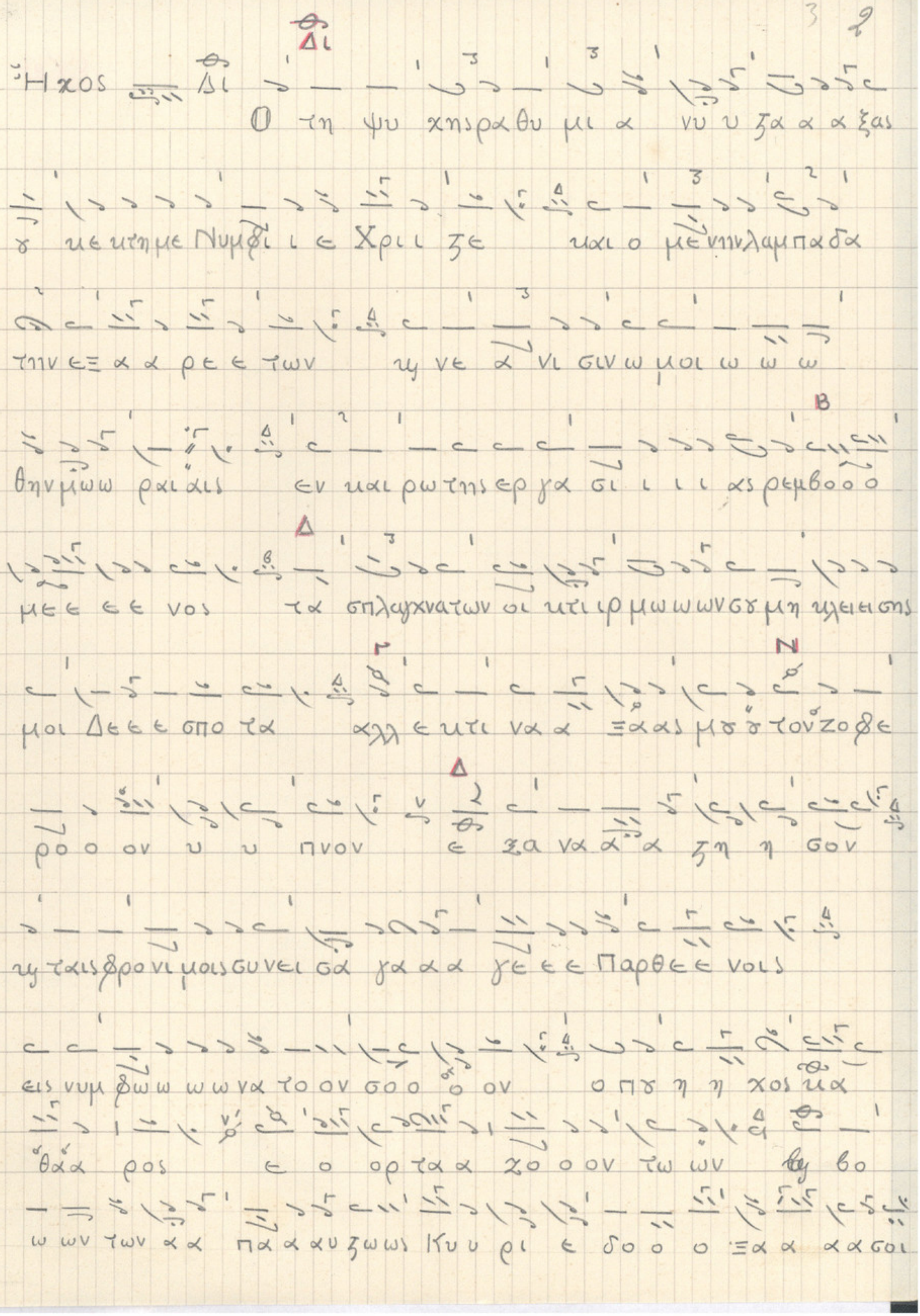
3 2
Ηχος Δι
Ο τη ψυ χη ρα θυ μι α νυ υ ξα α α ξας
α κε κτη με Νυμ φι ι ε Χρι ι στε και ο μεν την λαμ πα δα
την ε ξα α ρε ε των η νε α νι σιν ω μοι ω ω ω
θην μω ω ρα ι αις εν και ρω της ερ γα σι ι ι ι ας ρεμ βο ο ο
με ε ε ε ε νος τα σπλαγχνα των οι κτι ιρ μω ω ων σου μη κλει σης
μοι Δε ε ε ε σπο τα αλ λε ε κτι να α ξα αις με τον ζο φε
ρο ο ον υ υ πνον ε ξα να α α ζη η σον
η ταις φρο νι μοις συ νει σα γα α α γε ε ε Παρ θε ε νοις
εις νυμ φω ω ων α τοον σο ο ο ο ον ο πη η η χος κα
θα α ρος ε ο ορ τα α ζο ο ον τω ων εν βο
ω ων των α α πα α αυ στως Κυ υ ρι ε δο ο ο ο ξα α α α σοι

2ον

Μεγάλη Τετάρτη εσπέρας
εις τους Αίνους. Ήχος β' Πα

Εν ταις λαμπρότησι των Αγίων σου πως εισελεύσομαι
ο α να ξι ος εάν γαρ τολμήσω συνεισελ-
θείν εις τον νυμφώνα ο χιτών με ελέ-
γχει ότι ουκ έστι του γά α μου
και δέσμιος εκβαλούμαι υπό των Αγγέ-
λων καθάρισον Κύριε τον ρύπον της ψυχής
μου και σώσόν με ως φιλάνθρωπος

εάν γαρ τολμήσω συνεισελ-

ως φιλάνθρωπος

Δόξα. Καὶ νῦν
Ἦχος πλ. β'

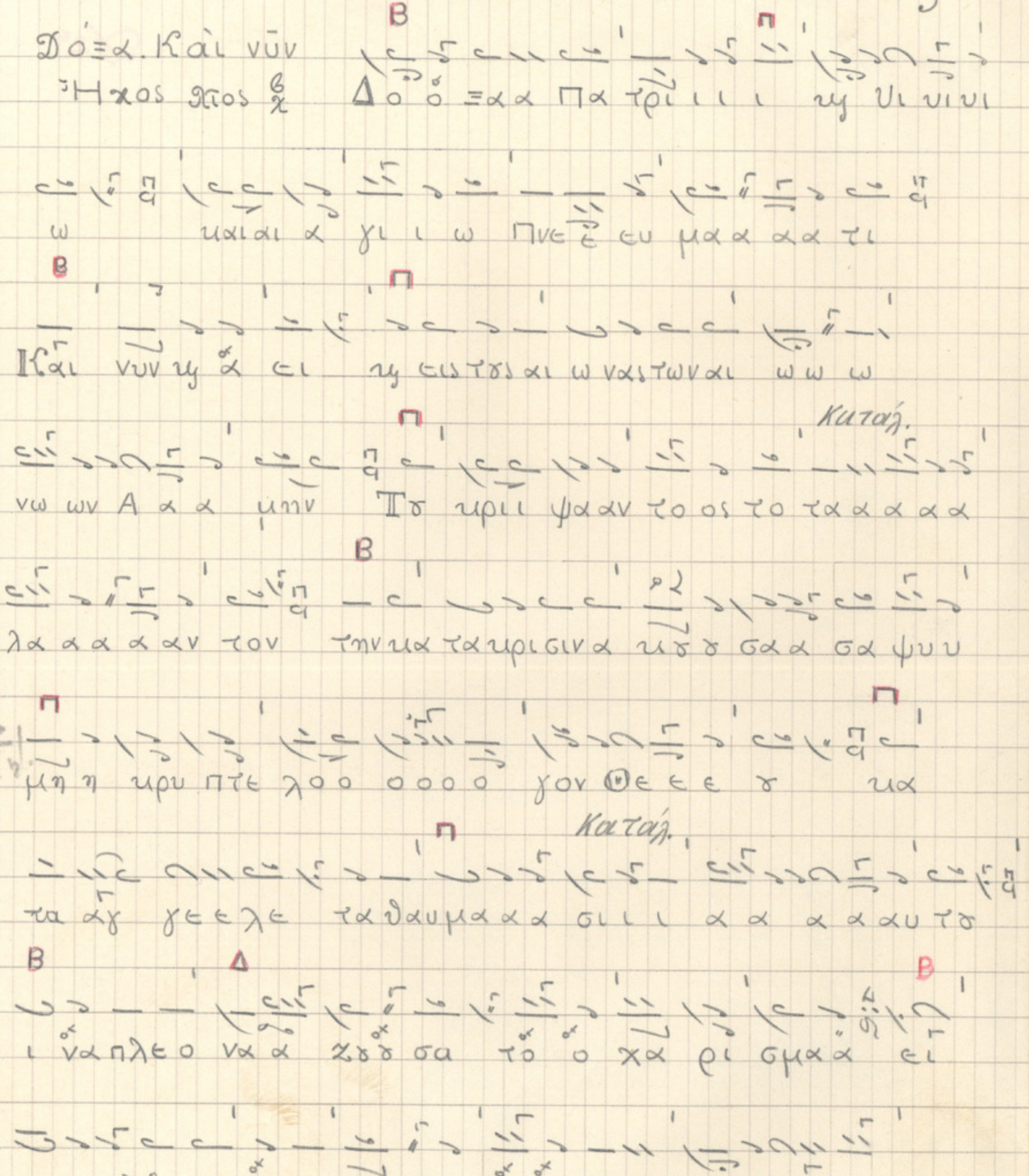

1951
1952
Ν.Τ.Β.

2º

Τῇ Μεγάλῃ Δευτέρᾳ ἑσπέρας

Εἰς τοὺς Αἴνους Ἦχος πλ. α'

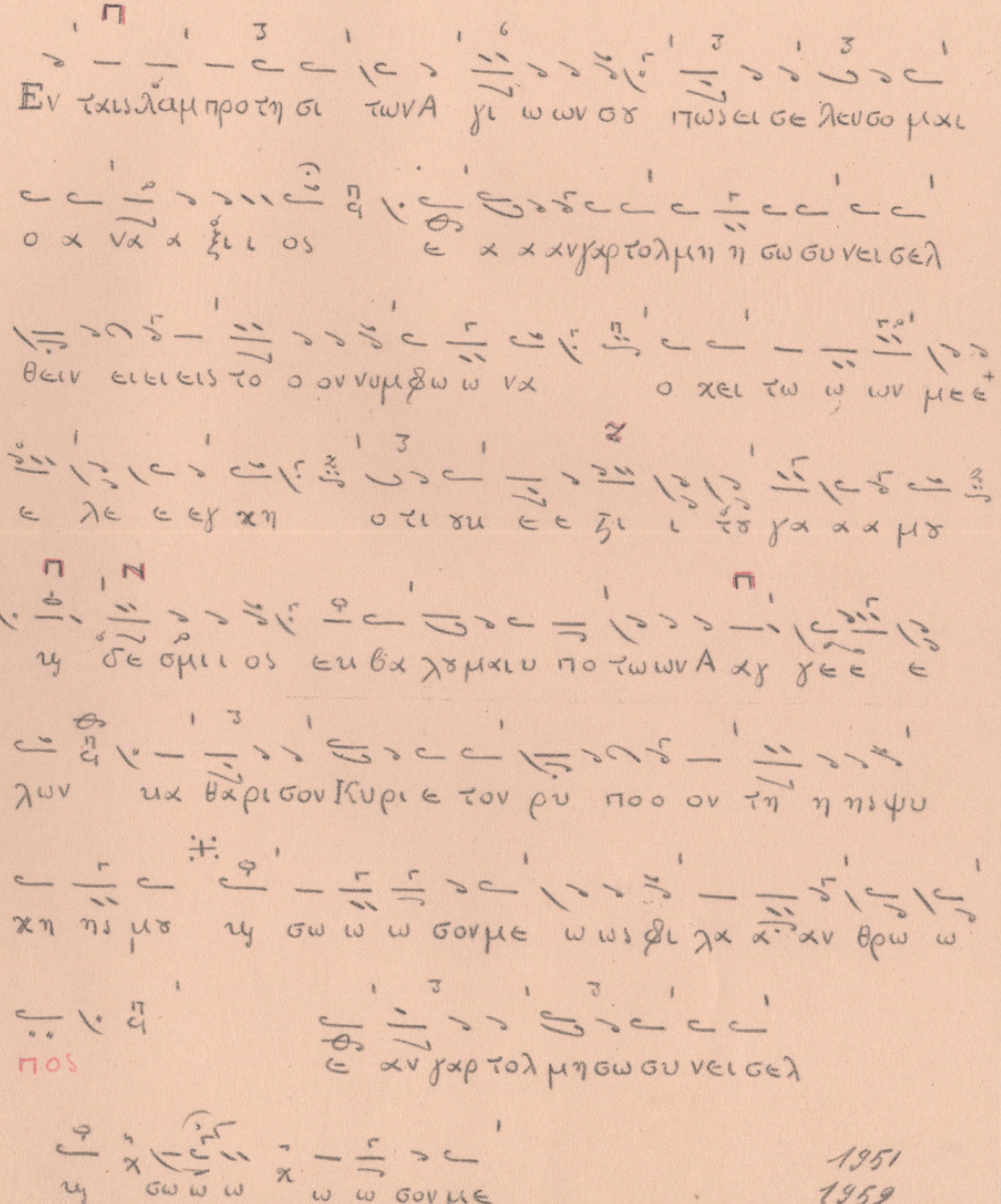

1951

1952

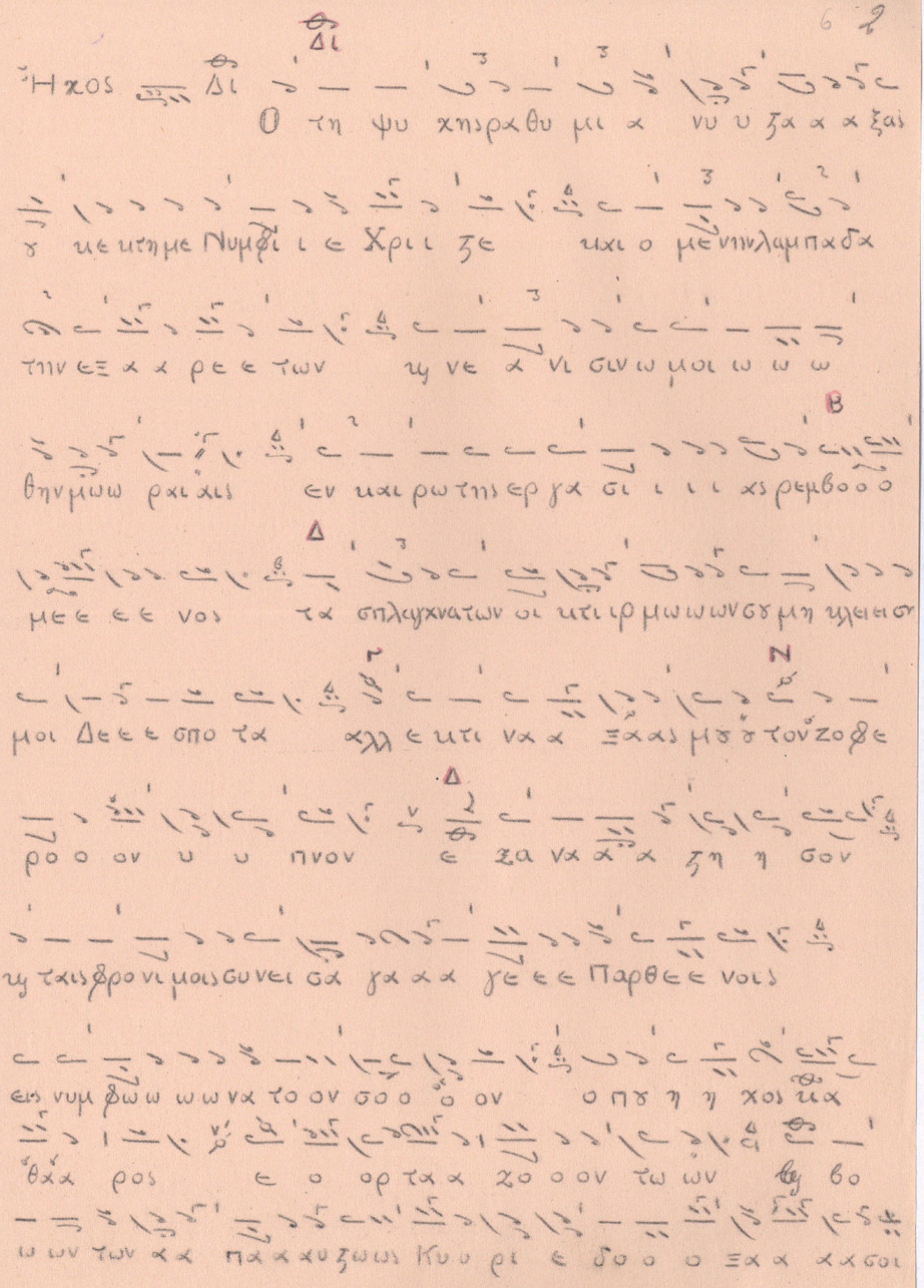
Ήχος Δι
Ο τη ψυ χηςραθυ μι α νυ υ στα α α ξαι
σ κε κτημε Νυμφί ι ε Χρι ι στε και ο μενην λαμπαδα
την εξ α α ρε ε των η νε α νι σιν ω μοι ω ω ω
θην μωω ραις ταις εν καιρω της εργα σι ι ι χασμωμαι
μεε εε νος τα σπλαγχνατων οι κτιρμων ωνσου μη κλεισης
μοι Δεεε σποτα αλλ ε κτι να α ξον με του τον ζοφε
ρο ο ον υ υ πνον ε ξα να α α στη η σον
η ταις φρο νι μοις συνει σα γα α α γε ε ε Παρθε ε νοις
εις νυμ φω ω ων α το ον σου ο ον ο πως η η χος κα
θα α ρος ε ο ορ τα α ζο ο ον των ων βο
ω ων των α α πα α α ευ ξω ως Κυ υ ρι ε δο ο ο ξα α α α σοι

€ 02

Δόξα. Καὶ νῦν
Ἦχος πλ. β'

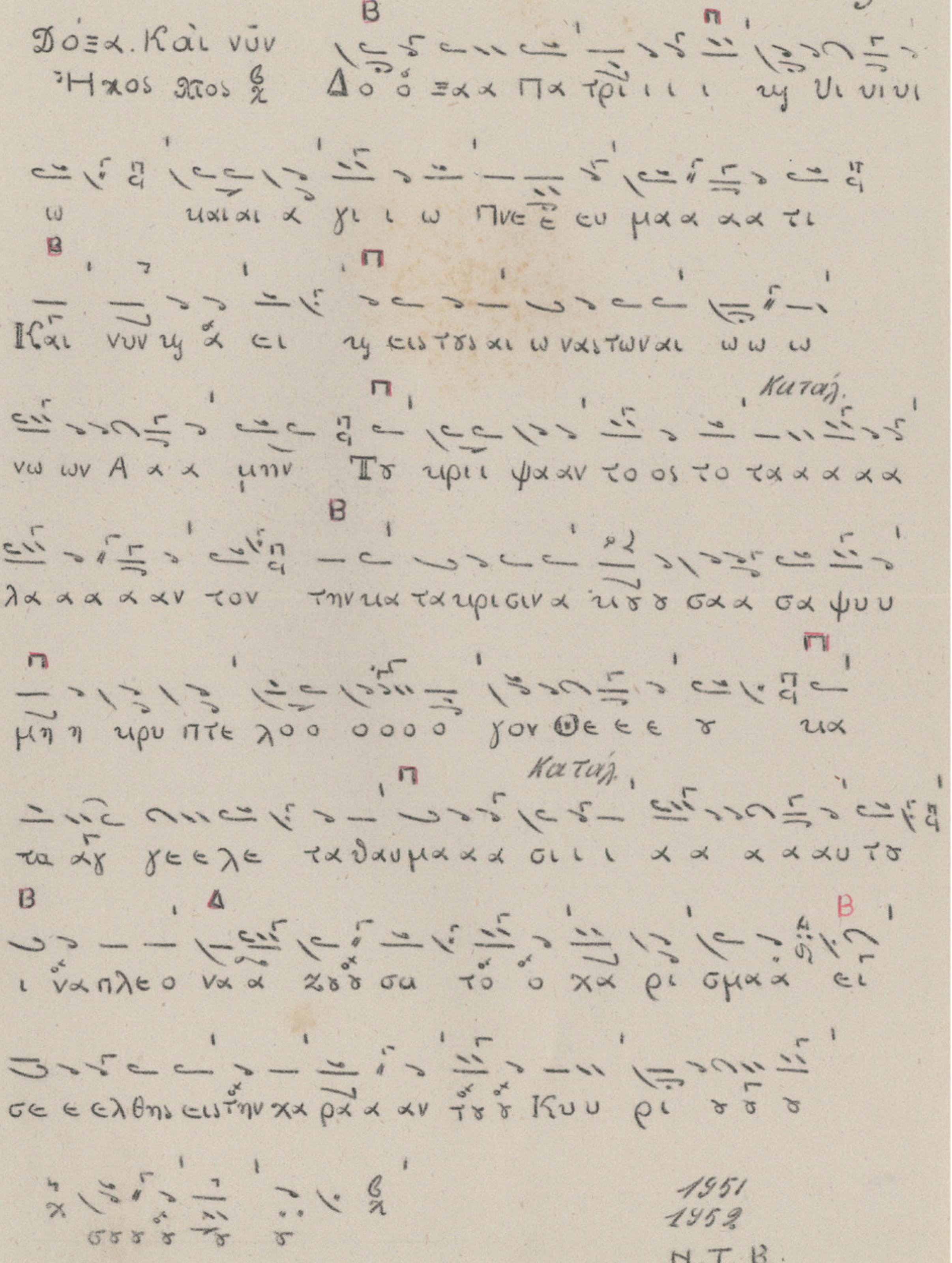

1951
1952
Ν.Τ.Β.

[illegible]

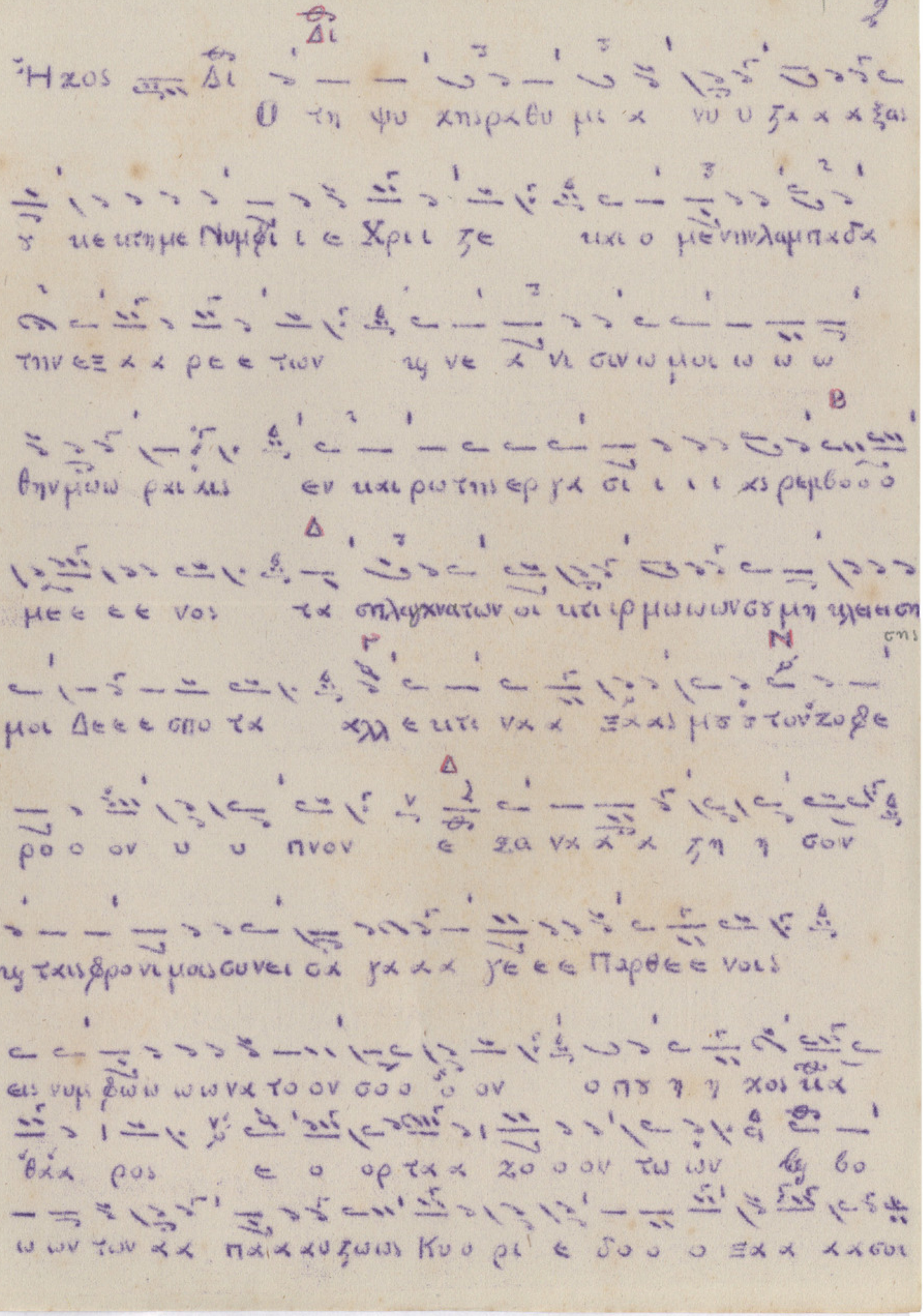
Ήχος Δι

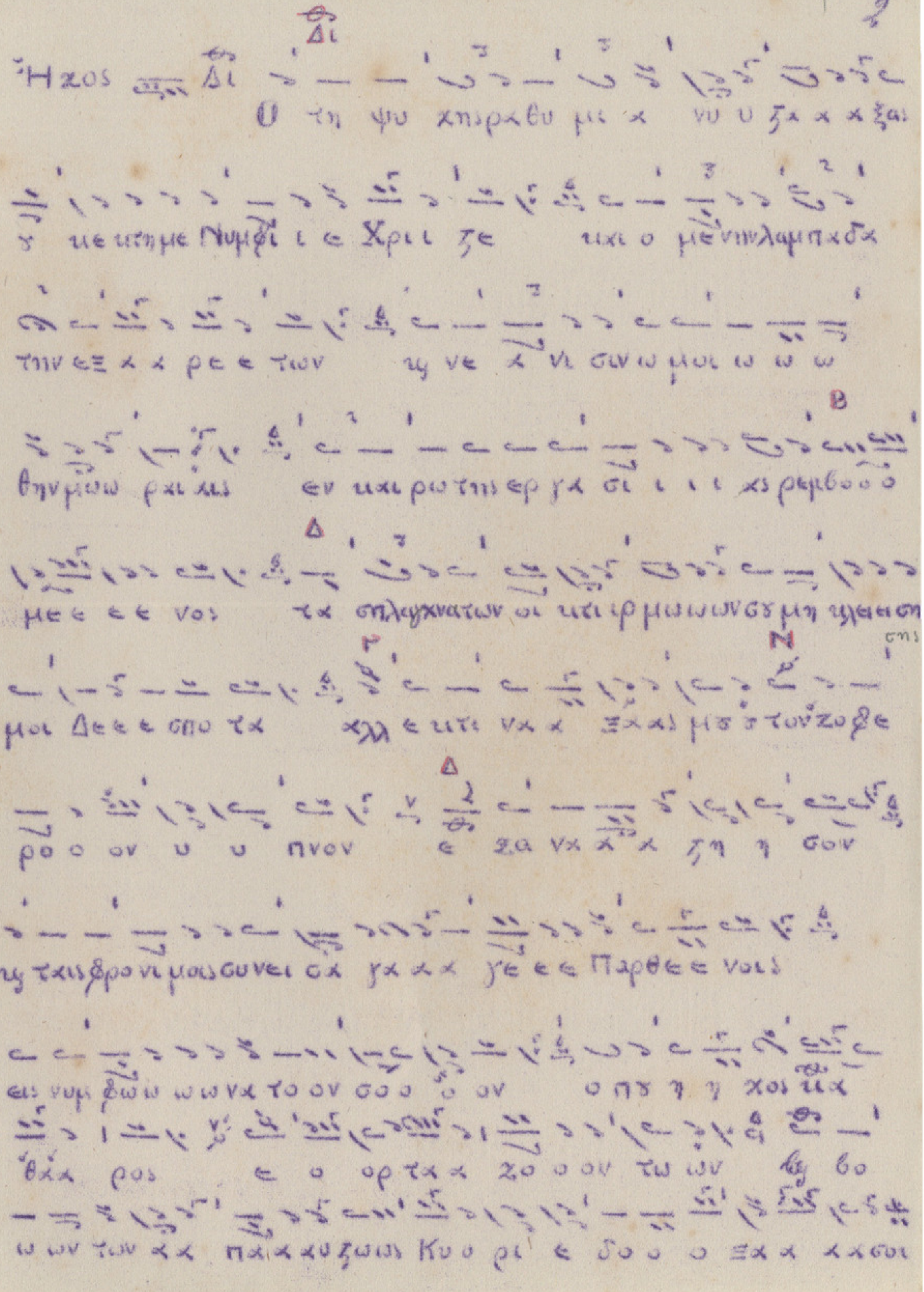
Ἦχος Δι
Ο τη ψυ χη ρα θυ μι α νυ υ στα α α ξας
ου κε κτη με Νυμ φι ι ε Χρι ι στε και ο μεν ην λαμ πα δα
την εξ α α ρε ε των ευ νε α νι σιν ω μοι ω ω ω
θην μω ω ραις εν και ρω της ερ γα σι ι ι ι ας ρεμ βο ο ο
με ε ε ε νος τα σπλαγχνα των οι κτιρ μων ων σου μη κλει σης
μοι Δε ε ε σπο τα α λλ ε κτι να α ξαι μο ο τον ζο φε
ρο ο ον υ υ πνον ε ξα να α α στη η σον
και συν ταις φρο νι μοις συν ει σα γα α α γε ε ε Παρ θε ε νοις
εις νυμ φω ω ω ω να το ο ον σο ο ο ον οπ ου η η χος κα
θα α ρος ε ο ορ τα α ζο ο ο ον των ων και βο
ω ων των α α παυ στως Κυ ο ρι ε δο ο ο ο ξα α α σοι

CT ον

Δόξα. Καὶ νῦν

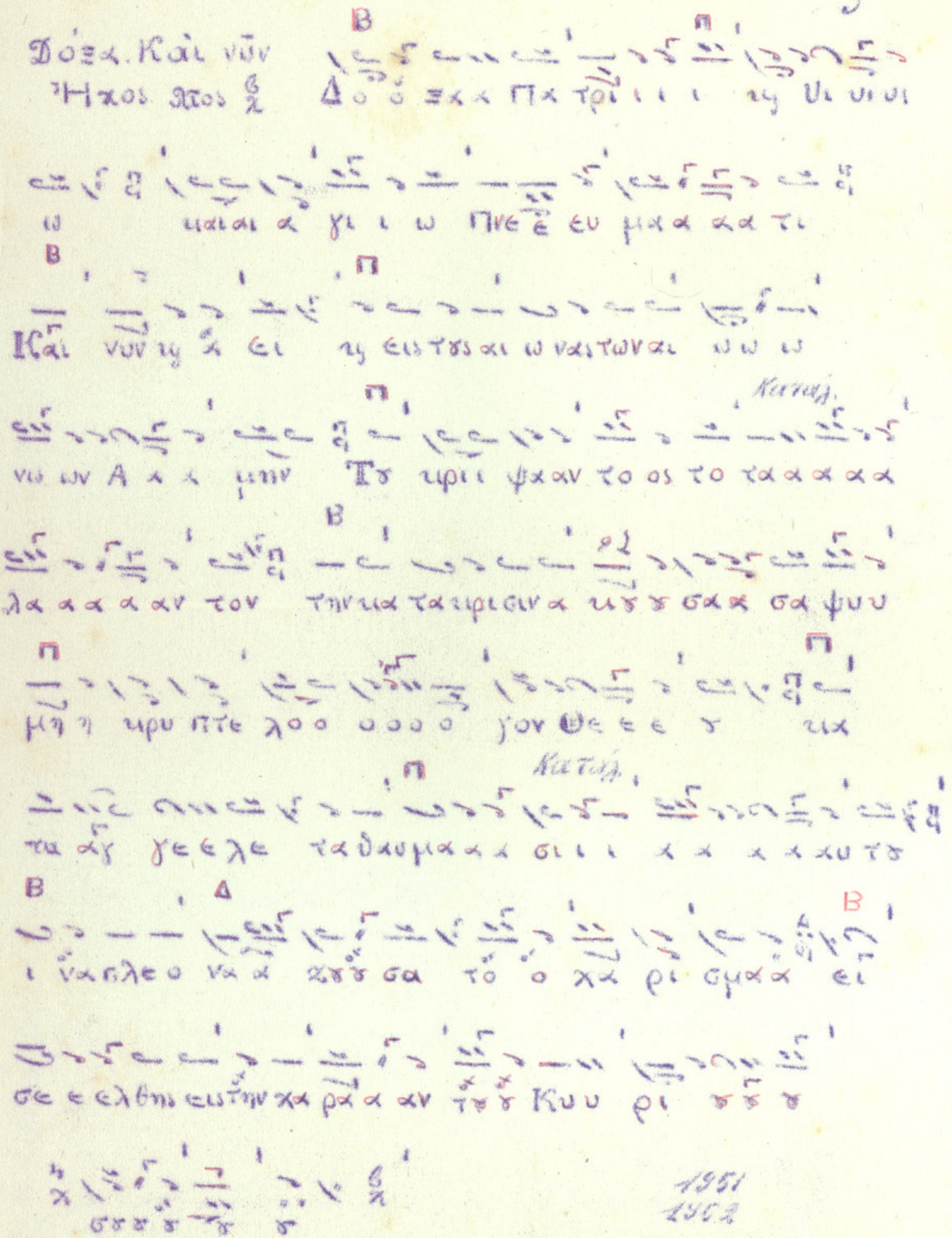

1951
1952
Ν.Τ.Β.

CT^{ol}

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Τρίτῃ

ΑΠΟCΤΙΧΑ

Ἦχος πλ. α' Πα

Κατάλ.

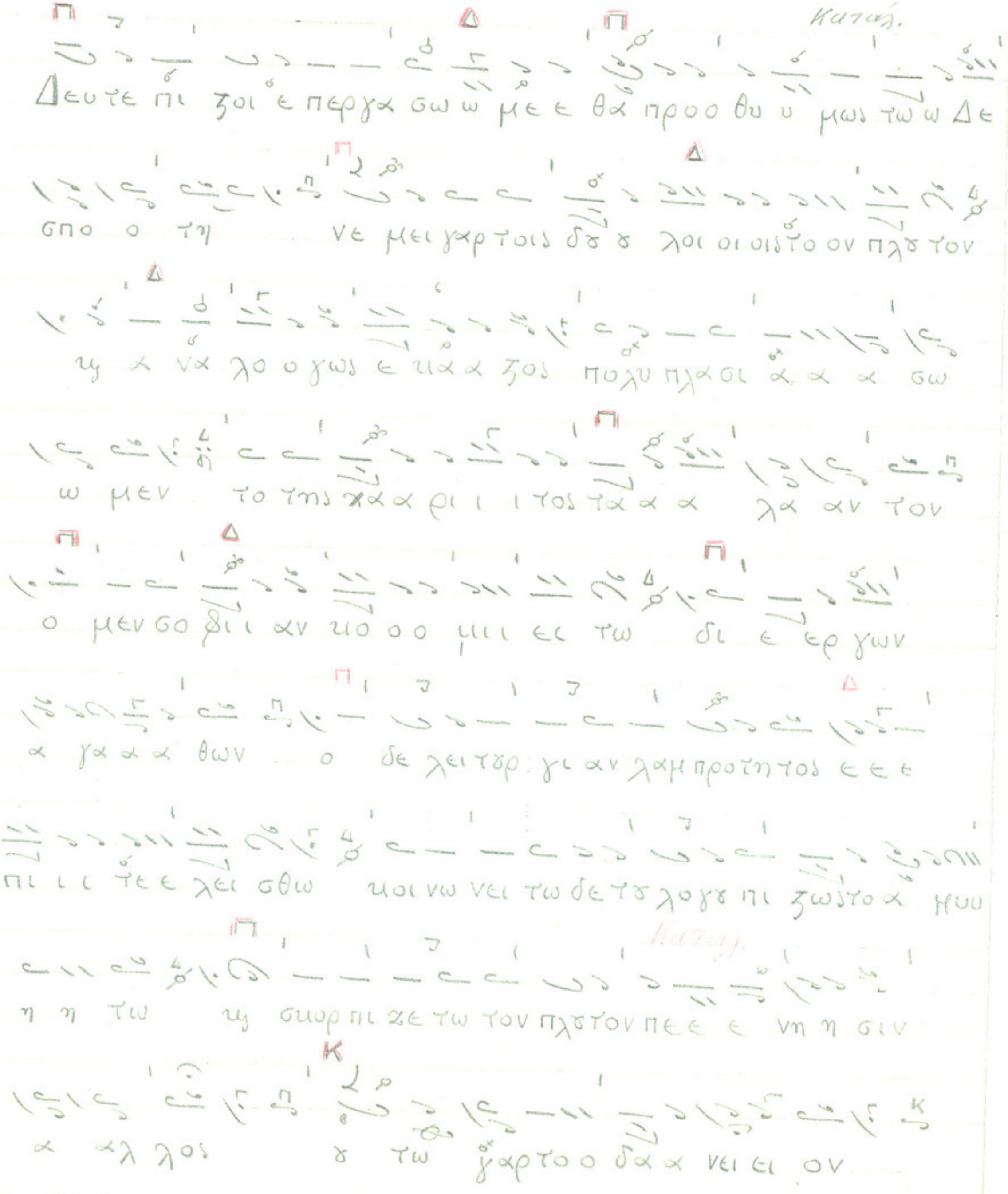

1952

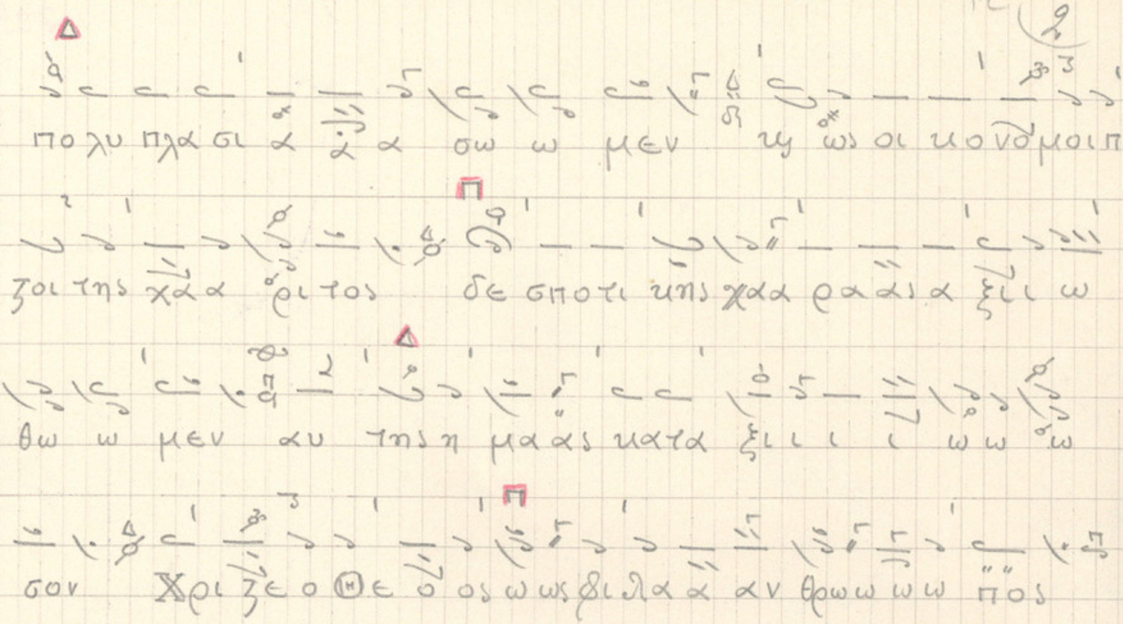

πα Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίȣ τοῦ Θεȣ̃ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς.

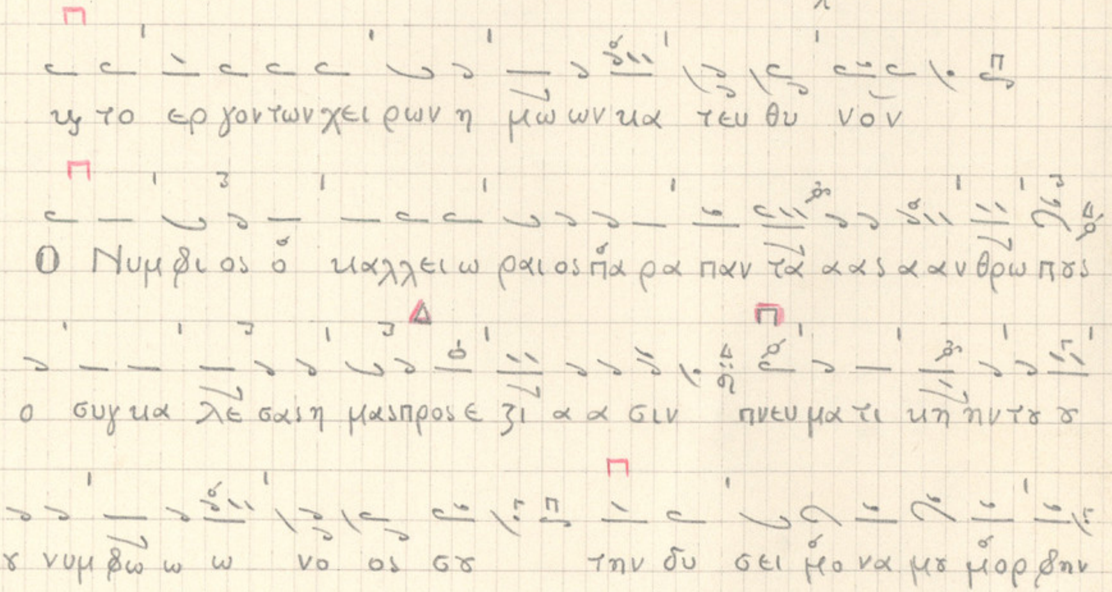

Α ου

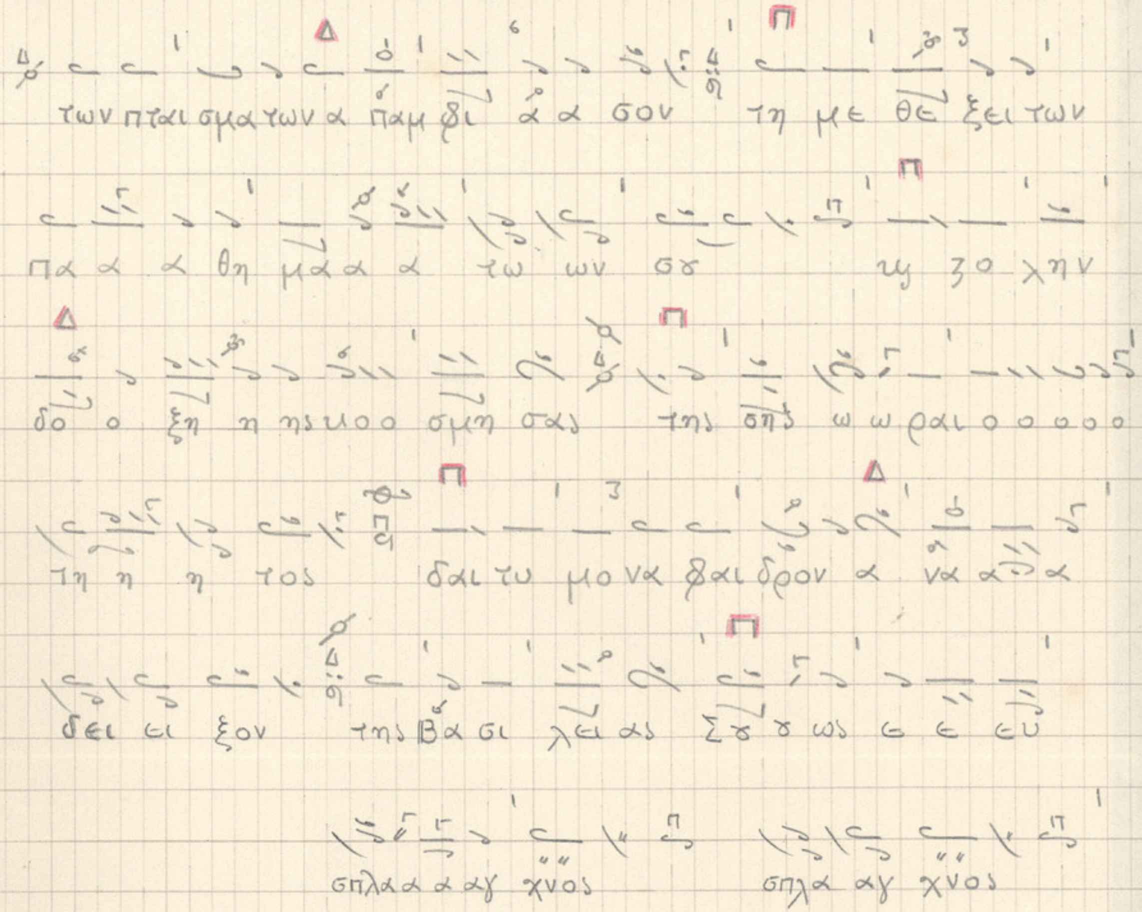

8 Απριλίου 1952
Νικόλαος Γ. Βλαχόπουλος
1904 - 1952

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Τρίτῃ

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος πλ. α' Πα
Κυτώ.

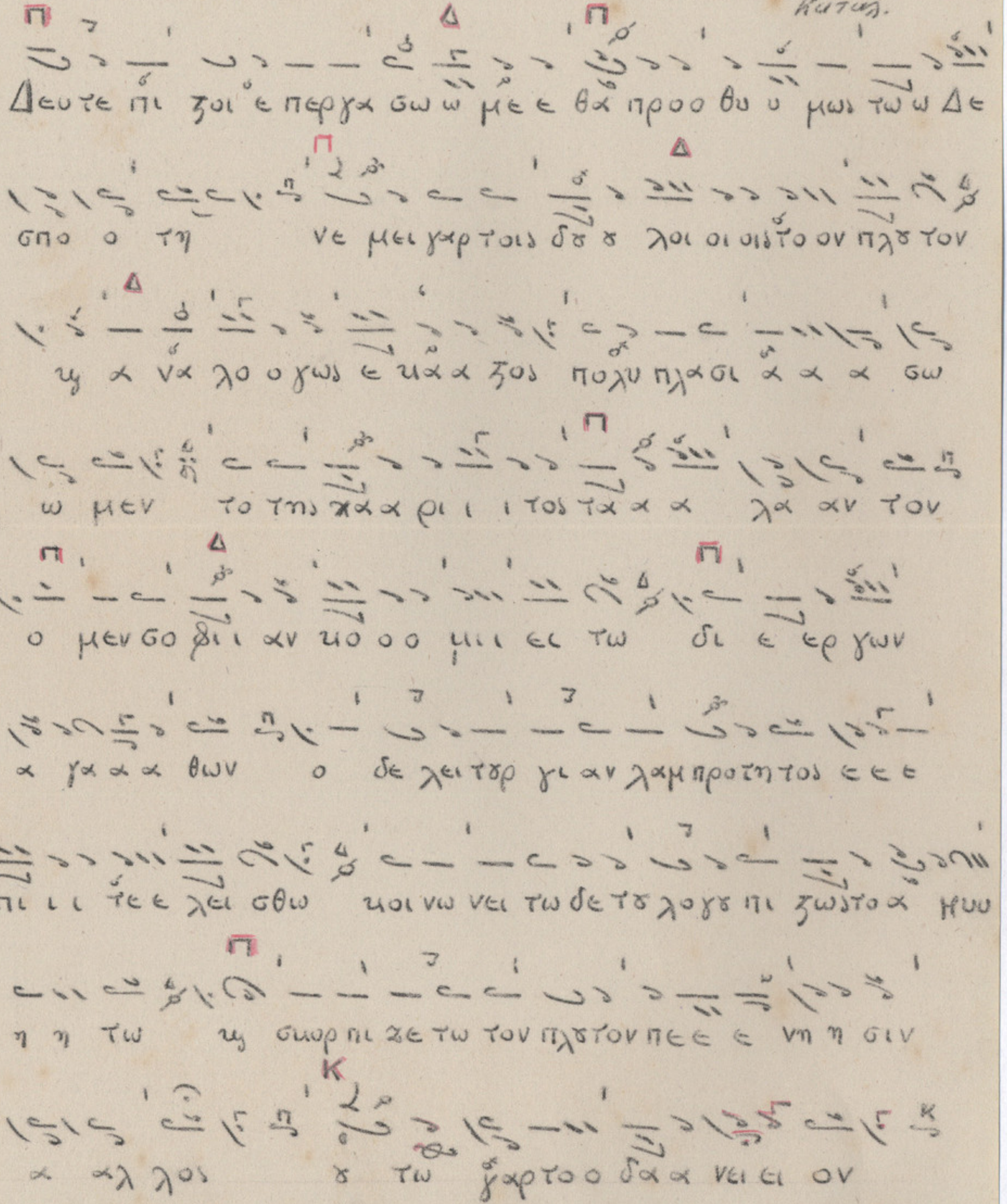

Bºv

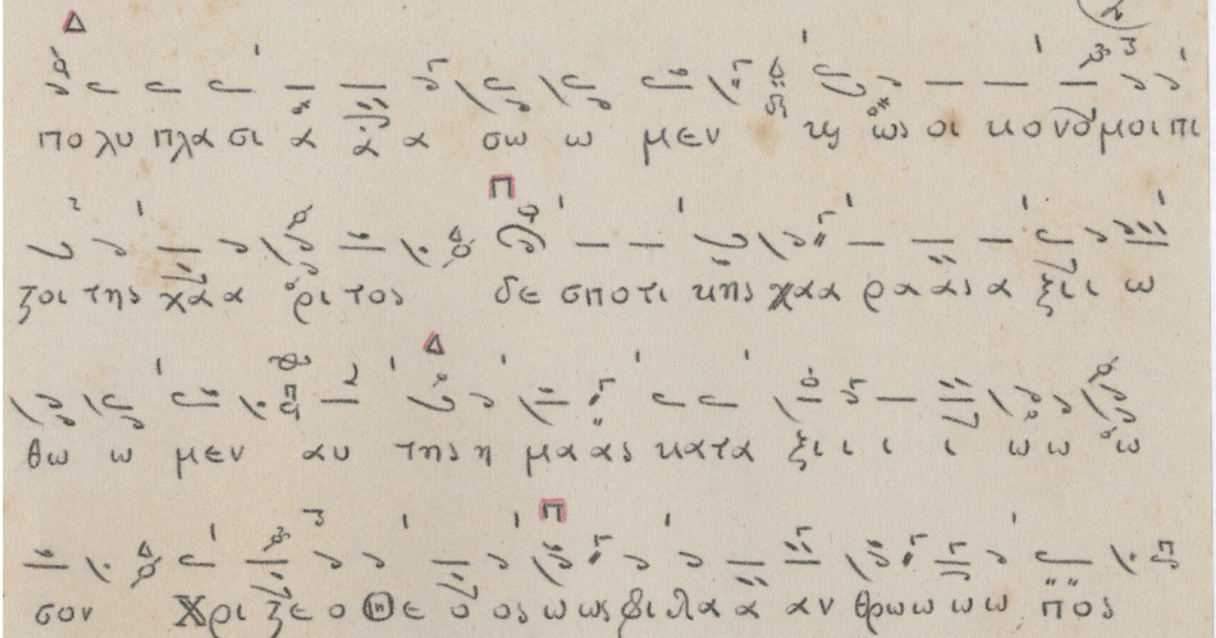

πα Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίȣ τοῦ Θεȣ̃ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς.

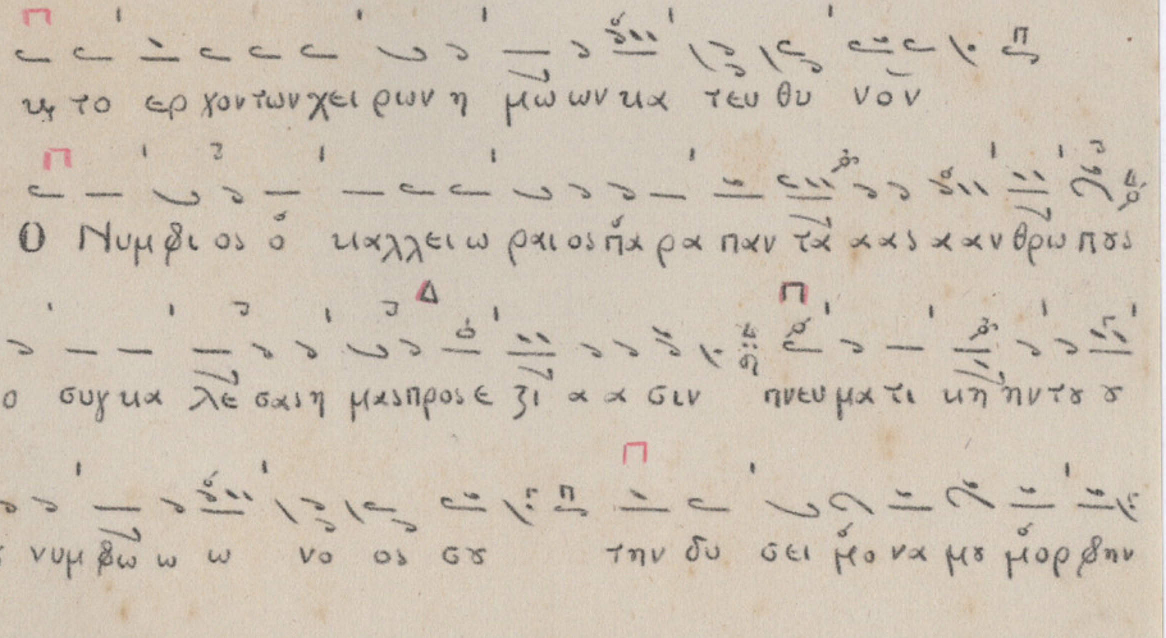

Bov

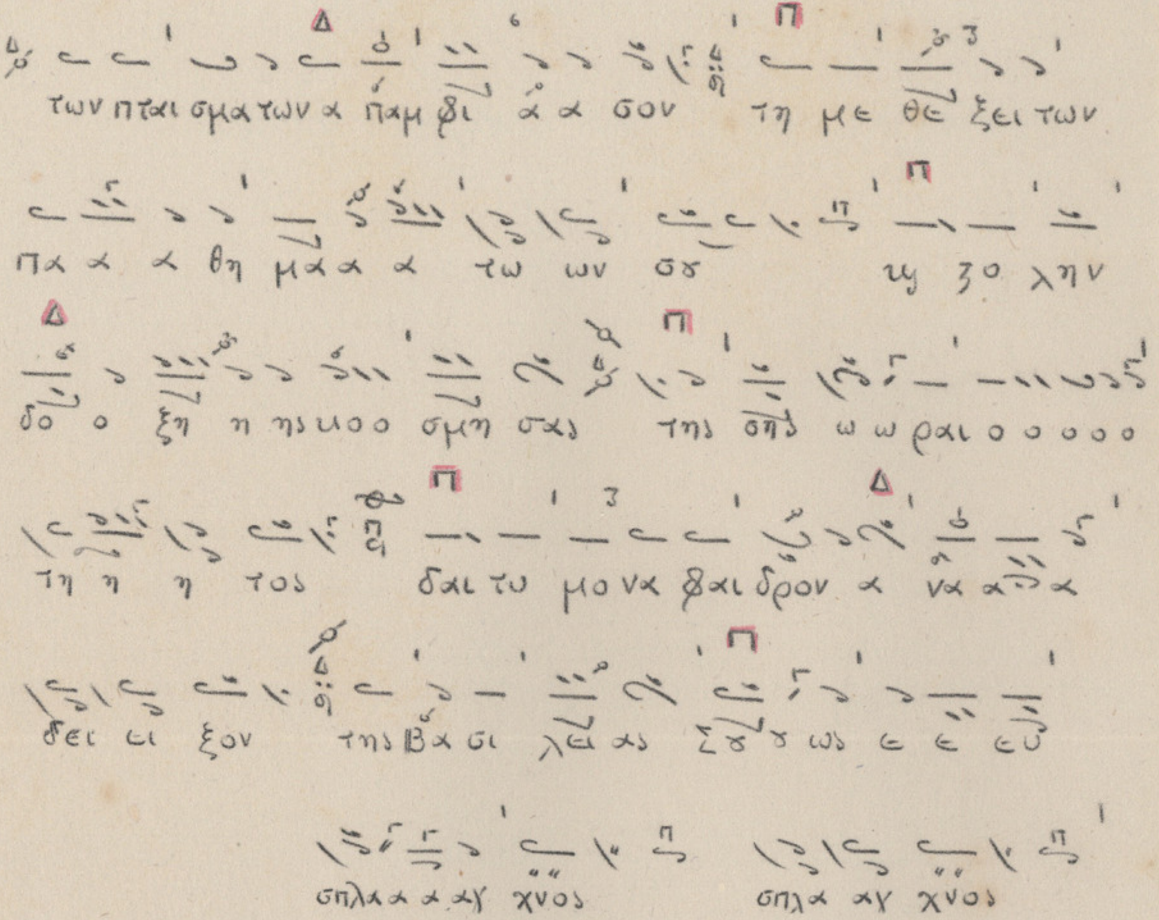

8 Απριλίου 1952
Νικόλαος Γ. Βλαχόπουλος
1904 - 1952

Βον

Εἰς Κ.Κ. τὸ Γον 9 Ἀπριλίου 1952

Εἰς Γορδιάτην τῇ 10 Ἀπρ. τὸ ΣΤον

Εἰς Ἠλίαν τὸ Ε τῇ 15 Ἀπριλίου 1952

Τη Αγία και Μεγάλη Τρίτη

ΑΠΟCΤΙΧΑ — Ήχος πλ. α'

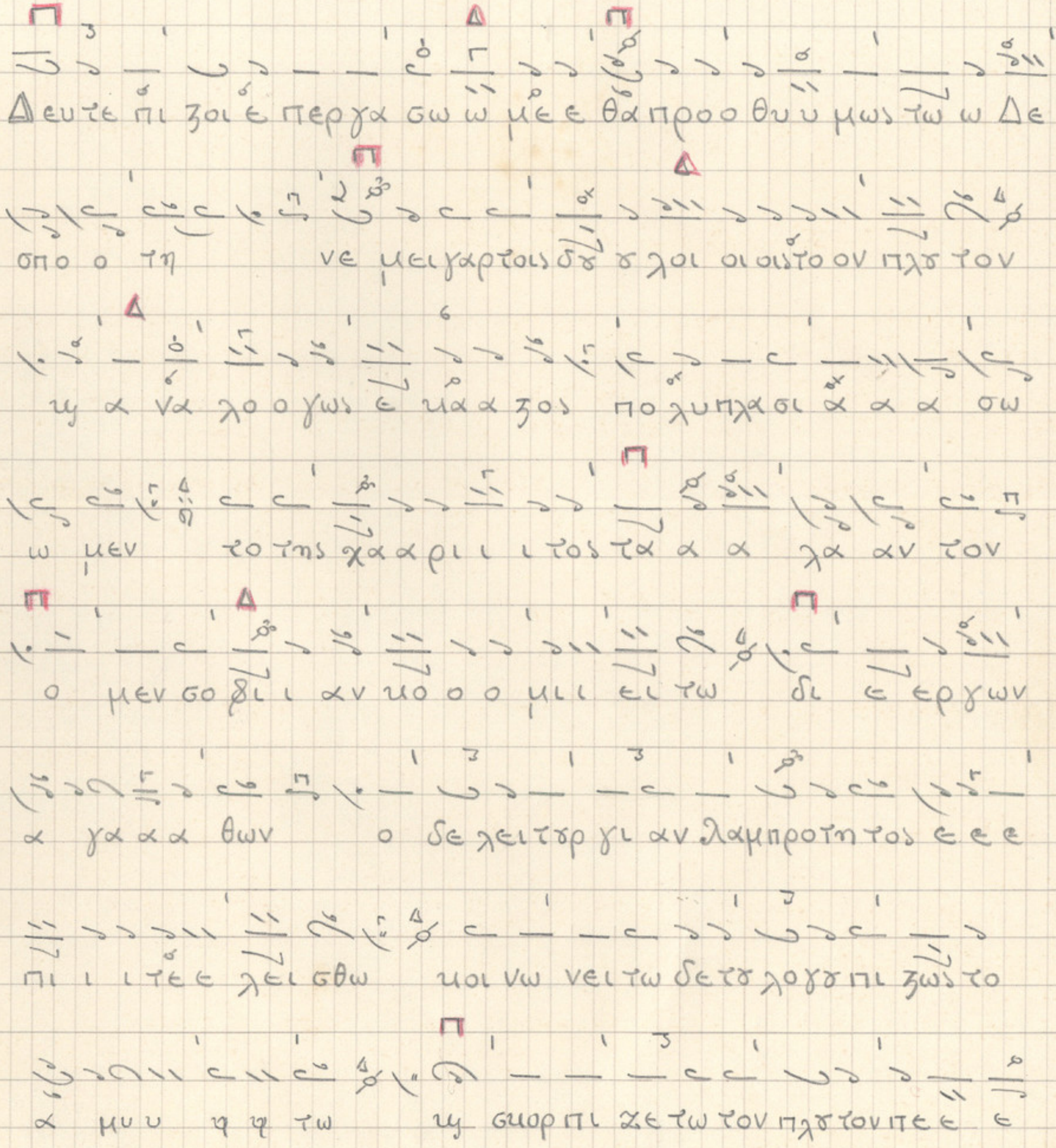

2ον

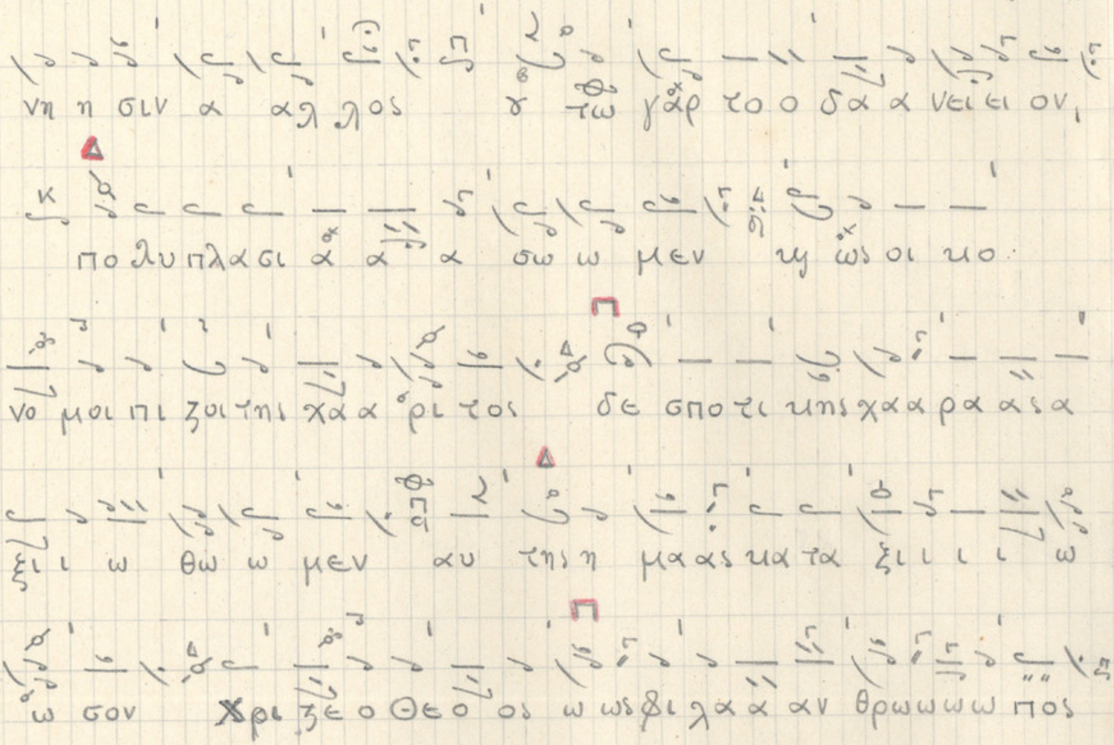

Πα Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς

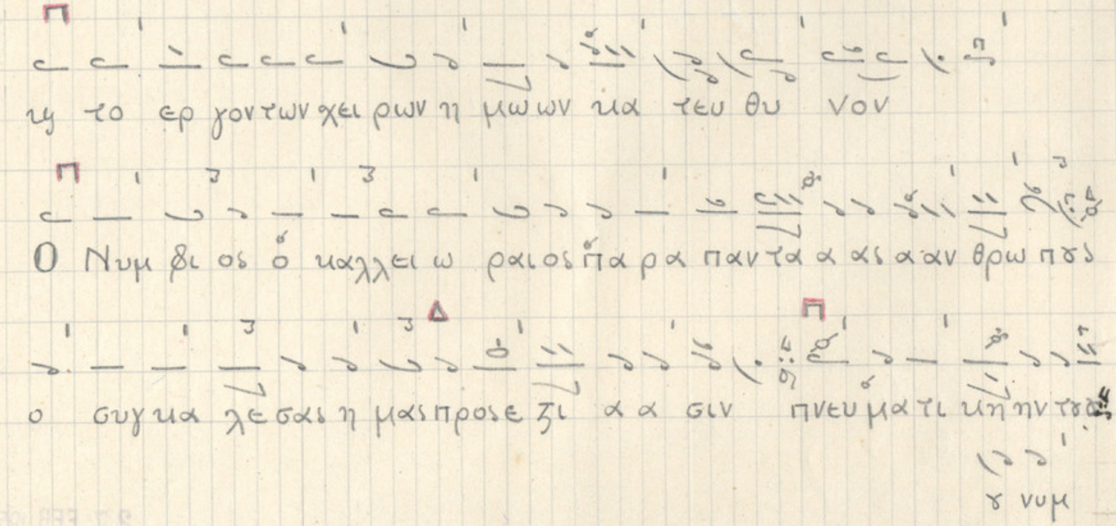

27 FEB 1956

Δον

27 FEB 1950

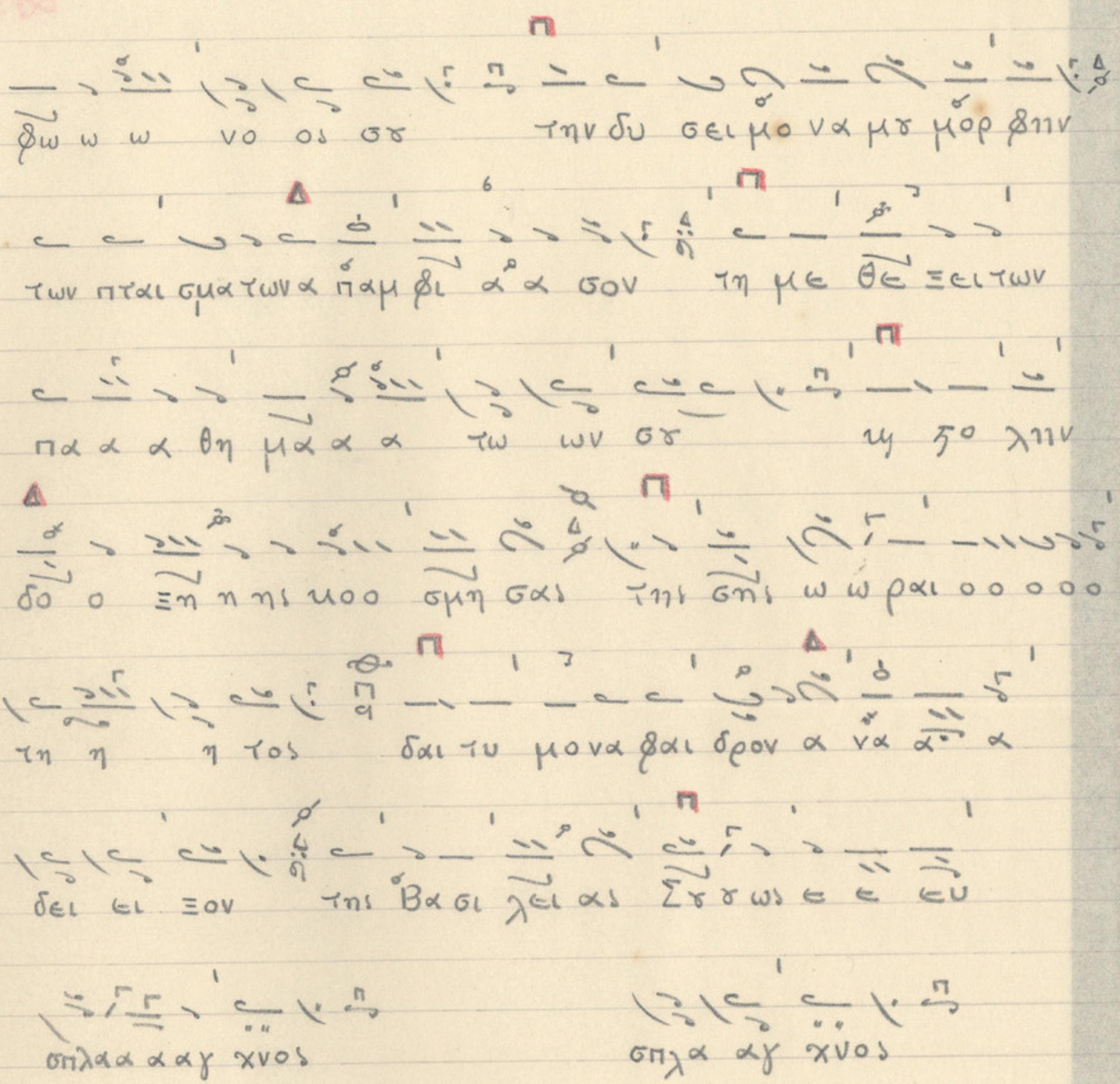

11 Απριλίου 1952

N. T. B

1904 - 1952

Ἁγίας Γραφῆς ἡ πλουσιωτάτη πανδαισία καθ' ὅλον τὸ τεσσαρακονθήμερον διάστημα τῆς νηστείας;

Ἀλλὰ καὶ ἡ **συγχώρησις** εἶναι ἑτοίμη δι' ὅλους ἐκείνους, ὅσοι θὰ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ἀντικρύσουν μὲ ἡρωϊσμὸ τὴν ἁμαρτωλήν των κατάστασιν ἐν εἰλικρινεῖ ἐξομολογήσει, καὶ αἱ εὐκαιρίαι ἄφθονοι θὰ εἶναι διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ οὐρανίου «Ἄρτου τῆς Ζωῆς».

Κανεὶς ἂς μὴ καθυστερήσῃ.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ

«Οὐ θέλομεν ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α' Θεσσαλ. 4,13), ἔγραφεν ὁ Ἀπ. Παῦλος πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, καὶ τὴν περικοπὴν αὐτὴν διαβάζει ἡ Ἐκκλησία μας εἰς κάθε ἐπικήδειον ἀκολουθίαν. «Εἰ γὰρ πιστεύομεν — συνεχίζει — ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ» (στιχ. 14). Δὲν εἶναι λοιπὸν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τίποτε ἄλλο ὁ «θάνατος», παρὰ ὕπνος, μέχρις ὅτου «αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον» (στίχ. 17). Καὶ δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο λοιπὸν ὁ τάφος, παρὰ νὰ μᾶς χωρίζῃ προσωρινῶς ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀτελείωτη ἐποχή, ὁπότε ὅλοι μαζὶ «πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (στίχ. 17).

Ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον ζήτημα, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἔχει ὁμιλήσει μὲ πολὺ μεγάλην σαφήνειαν. Καὶ αὐτὴν τὴν περικοπὴν ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον διαβάζει ἐπίσης εἰς τὴν ἐπικήδειον ἀκολουθίαν ἡ Ἐκκλησία μας: «Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν— εἶπεν ὁ Κύριος — ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν» (Ἰω. ε' 24). Δὲν ἔχει καμμίαν ἐξουσίαν ὁ θάνατος δι' ὅσους πιστεύουν καὶ ὑπακούουν εἰς τὸν λόγον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει φόβος κατακρίσεως· ὁ θάνατος δὲν εἶναι δι' αὐτούς, παρὰ τὸ μέσον, ποὺ θὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωήν.

Κανένας δὲν χάνεται μέσα εἰς τὸν τάφον του, καὶ διὰ τοὺς πιστοὺς ὑπάρχει πίσω ἀπὸ τὸν τάφον ἕτοιμον τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Κανενὸς τὸ σῶμα δὲν πρόκειται νὰ μείνῃ εἰς τὴν φθοράν, ἀλλὰ «ἔρχεται ὥρα, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν ταῖς μνημείοις» θ' ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλοι θὰ ἀναστηθοῦν μὲ τὰ ἴδια σώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔζησαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἀλλὰ ἄλλοι θὰ ἀναστηθοῦν «εἰς ἀνάστασιν ζωῆς» καὶ ἄλλοι θὰ ἀναστηθοῦν «εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (στίχ. 29). Ἡ ἀνάστασις τῆς ζωῆς ἡ χαρμόσυνη ἀνάστασις εἶναι ἐξησφαλισμένη διὰ τοὺς πιστεύοντας, ἐφ' ὅσον προσεπάθησαν νὰ ζήσουν πραγματικὰ τὰς ἀληθείας τῆς πίστεώς των. Καὶ «θάνατος αὐτῶν οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6, 9).

Διὰ ποίαν ἀνάστασιν ἑτοιμάζεσαι σύ, ἀγαπητέ μου ἀναγνῶστα; Σ' ἔχει, ἆρά γε, ἀπασχολήσῃ σοβαρὰ τὸ ζήτημα αὐτό; Ἔκαμες ἕως τώρα ὅ,τι χρειάζεται, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃς αὐτὸ τὸ δικαίωμα ποὺ ἠθέλησε νὰ σοῦ χαρίσῃ ὁ Χριστός; Ἔδειξες κἂν ὅτι σ' ἐνδιαφέρει; Τὸ ἐζήτησες διόλου μὲ τὴν προσευχὴν καὶ μὲ τὴν συμπεριφοράν σου;

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

13—19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955

13. Κυριακὴ ΙΖ' Λουκᾶ (Ἀσώτου): Ἦχος β'. Ἑωθινὸν Β' [Μάρκ. 16(ιστ'),1 - 8]. Α' Κορ. 6(στ'), 12-20. Λουκ.15,(ιε'),11-82. Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης Ἀποστόλων, Μαρτινιανοῦ Ὁσίου.

14. Δευτέρα: Αὐξεντίου καὶ Μάρωνος Ὁσίων, Γεωργίου Νεομάρτυρος ἐκ Μυτιλήνης. — Α' Ἰωάν.2(β'),18 - 3(γ'),8. Μάρκ. 11(ια'),1-11.

15. Τρίτη: Ὀνησίμου Ἀποστόλου, Εὐσεβίου Ὁσίου.—Α' Ἰωάν.3(γ'),9-22. Μάρκ.14(ιδ'),10-42.

16. Τετάρτη: Παμφίλου Μάρτυρος, Ρωμανοῦ Ὁσίου Νεομάρτυρος ἐκ Καρπενησίου.— Α' Ἰωάν.3(γ'),21 - 4(δ')11. Μάρκ.14(ιδ'),43 - 15(ιε'),1.

17. Πέμπτη: Θεοδώρου Μεγαλομ. Τήρωνος, Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας Βασιλέων. Θεοδώρου Νεομάρτυρος Βυζαντίου (ἐν Μυτιλήνῃ).— Α' Ἰωάν.4(δ'),20 - 5(ε'),21. Μάρκ.15(ιε'),1-15.

18. Παρασκευή: Λέοντος Ρώμης, Ἀγαπητοῦ Ἐπισκόπου, Σιναΐου Ὁμολογητοῦ.—Β' Ἰωάν.1(α'), 1-13. Μάρκ.15(ιε'),20.22.25.33-41.

19. Σάββατον: Τῶν Κεκοιμημένων (Ψυχοσάββατον). Ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, (ἧς ἡ ἀκολουθία θὰ ψαλῇ αὔριον, Κυριακήν). Α' Θεσσαλ.4,(δ')13-17. Λουκ. 21(κα'),8-9.25-27.33-56. Α' Κορ.10(ι'),23-28.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(20 Φεβρουαρίου 1955)

Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω: Ἦχος γ'. Ἑωθ. Γ'.[Μάρκ.]16(ιστ'),9-20. Α' Κορ.8(η'), 8-9(θ'),2. Ματθ. 25(κε'),21 - 46.—Λέοντος Ἐπισκ. Κατάνης.

«ΜΗ ΚΑΥΧΑΣΘΩ...»

Καυχᾶται, δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος. Καυχᾶται γιὰ προσόντα πραγματικά, ἀλλὰ καυχᾶται καὶ γιὰ προσόντα ἀνύπαρκτα. Καὶ τὸ ἕνα κακόν, καὶ τὸ ἄλλο χειρότερον.

Αὐτὸ μᾶς ἐδίδαξε καὶ ἡ εὐαγγελικὴ τῆς περασμένης Κυριακῆς περικοπή. Εἶχε πραγματοποιήσει, πράγματι, ὁ ὑπερήφανος Φαρισαῖος ὅλας τὰς ἀρετάς, διὰ τὰς ὁποίας ἐκαυχᾶτο τώρα εἰς τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς. Ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη ἡ προσευχή του, διότι «ὁ Θεὸς ὑπερήφανος ἀντιτάσσεται».

«Μὴ καυχάσθω, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ὁ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ, καὶ ὁ πλούσιος ἐν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ». Διατί καυχᾶσαι, ὦ ἄνθρωπε; ἐρωτᾷ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τὴν σοφίαν σου; Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις, ὅτι ὁ Θεὸς σοῦ ἐχάρισε τὸν νοῦν καὶ τὴν σοφίαν; Καυχᾶσαι διὰ τὴν σωματικὴν σου δύναμιν; Ἀλλὰ λησμονεῖς, ὅτι ἕνα μικρόβιον εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ μετατρέψῃ εἰς πτῶμα καὶ χῶμα; Καυχᾶσαι διὰ τὰ πλούτη σου; Ἀλλὰ δὲν βλέπεις πόσοι πρὶν ἀπὸ σένα ἐγκατέλειψαν θησαυροὺς καὶ ἔφυγαν γυμνοὶ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν; Δὲν βλέπεις, ὅτι, ἐὰν δὲν θέλῃ ὁ Θεός, τίποτε δὲν μπορεῖς νὰ χαρῇς καὶ νὰ ἀπολαύσῃς; Μπορεῖ ἐσὺ νὰ ὑπολογίζῃς, ὅτι μὲ τὰ κτήματά σου θὰ ἀγοράσῃς καὶ ἄλλα κτήματα, μὲ τὴν ἐσοδεία σου θὰ κτίσῃς σπίτια καὶ θὰ κάμῃς ἐμπόρια. Καὶ ἐνδέχεται, γιὰ νὰ τὰ ἐπιτύχῃς αὐτά, νὰ ἐργάζεσαι καὶ τὴν Κυριακὴν ἀκόμη, περιφρονώντας τὸν Θεὸν καὶ τὸν Νόμον Του. Ἀλλὰ ἔκαμες «λογαριασμὸν χωρὶς τὸν Ξενοδόχον». Μὲ μιὰν πλημμύραν μπορεῖς νὰ τὰ χάσῃς ὅλα. Μὲ ἕναν ἀνεμοστρόβιλον μπορεῖ νὰ σκορπίσουν ὄχι μόνον οἱ καρποὶ εἰς τοὺς ὁποίους ὑπελόγιζες, ἀλλὰ καὶ τὰ δένδρα σου ἀκόμη.

Γιατί στηρίζεσαι λοιπὸν στὶς ἰδικές σου δυνάμεις; στὶς ἰδικές σου ἱκανότητες; καὶ καυχᾶσαι καὶ δὲν ὑπολογίζεις τὸν Θεόν; Γιατί, ὅταν σοῦ ὑποδείξῃ ὁ φίλος σου νὰ μὴν ἐργάζεσαι τὴν Κυριακήν, ἀλλὰ νὰ ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησία, ὥστε νὰ εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἐργασία σου, γιατί ἐσὺ ἐγωϊστικὰ καὶ περιφρονητικὰ νὰ ἀνοίγῃς τὸ στόμα σου καὶ νὰ λέγῃς, ὅτι δὲν περιμένεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ σοῦ δώσῃ νὰ φᾷς; Βλέπεις; Καταστροφαὶ γίνονται πότε ἐδῶ πότε ἐκεῖ!... Καὶ συμπονοῦμε ὅλοι μας τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παθαίνουν τὰς ζημίας αὐτάς, διότι εἶναι ἀδελφοί μας. Ἀλλὰ ποῦ ξεύρομε, ἂν οἱ καταστροφὲς αὐτὲς εἶναι προειδοποιήσεις τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους μας; Ἂν γίνωνται οἱ ζημίες τῶν ὀλίγων, γιὰ νὰ διδάξουν τοὺς πολλούς; Γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἔνοχοι ἀπέναντι τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον καθημερινῶς περιφρονοῦμεν καὶ ὑβρίζομεν μὲ τὴν διαγωγήν μας.

Ἂς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν ἐκ βάθους καρδίας νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας μας, καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν φώτισιν, ὥστε μὲ ταπείνωσιν καὶ φόβον Θεοῦ νὰ ζήσωμεν τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς μας, εἰς Ἐκεῖνον ἐλπίζοντες καὶ εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν Ἐκείνου στηριζόμενοι.

Γ. Σ.

ΙΕΡΟΙ ΥΜΝΟΙ

Σταυρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον, ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαχνίᾳ Σου.

*

Βυθῷ ἁμαρτημάνων συνέχομαι, Σωτήρ, καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι· ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός, καὶ μὲ τῶν παθῶν ἀνάγαγε καὶ διάσωσόν με.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Γενναδίου 14, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.